

7. novembra 2016

Richard Otčenáš nervózne prešľapoval vo svojej kancelárii. Domnieval sa, že zhlboka dýcha, no v skutočnosti len plytko funel. V ruke držal papier s podpismi. Usiloval sa vyrozumieť, čo vlastne cíti. Prekvapenie? Nie, niečo podobné predsa mohol čakať. Hnev? Ani to. Uznal, že na to majú právo. Pohľad sa zakaždým zastavil na jedinom podpise. Sklamanie. To bol ten správny výraz pre pocit plávajúci v chaose, čo odstavil na vedľajšiu koľaj jeho inak vždy chladný a praktický úsudok.

Stále bol riaditeľ krajského odboru kriminálnej polície, pocity museli ísť bokom. Bol predsa racionálny človek. Aspoň si to vždy nahováral. Opäť uprel pohľad na ten jeden podpis. Vzápätí šmaril papier na stôl a schytil slúchadlo pevnej linky. Vyťukal štvormiestne číslo, ale nikto nedvíhal. Vyklonil sa z dverí a zakričal na sekretárku.

„Zožeň mi Wolfa!“

Ani sa naňho nepozrela. Aj keď jej podpis na zozname nenašiel, iste o všetkom vedela. Siahla po telefóne, ale šéf ju zahriakol. „Interkom som skúšal, Wolf nie je u seba. Pohladať ho.“ Videl, že váha. Pritvrdil: „Hneď!“

Sekretárka opäť uhla pohľadom. Otčenáš nespokojne vzdychol, než sa vytratila. Potom sa zavrel v kancelárii. Obi-

šiel papier na stole a zamieril k oknu. V presklených dvierkach kabinetu si všimol svoj odraz. Tvár samá vráska, vlasy prešedivené, oči staré a unavené. Mohol si dávno užívať dôchodok, čo si vlastne ešte chcel dokázať? Pokrútil hlavou. Nad čím to vôbec rozmýšľa? Uvedomil si, že od racionálneho uvažovania má poriadne ďaleko.

Keď sa otvorili dvere, už chladnokrvne sedel za stolom. Dovnútra vkročil kapitán Wolf, vysoký operatívec, ktorý bol ustavične v teréne alebo v posilňovni. Mal hranatú tvár, silné ruky a pohľad vzbudzujúci autoritu. Na rozdiel od sekretárky hľadel šéfovi do očí priamo, hoci mu nebolo všetko jedno.

Otčenáš mu podsunul papier.

„Čo to má znamenať?“

Marek vedel, o čo ide, a predsa papier zdvihol.

„Mal som ti o tom povedať skôr,“ povedal. „Ako si sa o tom dozvedel?“

„To je jedno, nie?“ Riaditeľ mu papier náhle vychytil z rúk. „Načo je to dobré? Čo tým chcete dosiahnuť?“

„Odhováral som ich,“ tvrdil Wolf.

„Nedrístaj,“ odvrkol Otčenáš. „Prečo si to potom podpísal?“

Marek vytreštil oči.

„Čo?“ spýtal sa, akoby zle počul. „Ja som nič nepodpísal.“

„A toto je čo?“

Wolf sa zahľadel na papier.

„Môj podpis,“ povedal neveriaco. „Niekto ho sfalšoval.“

„To ti tak uverím,“ nedal sa presvedčiť riaditeľ.

Marek vstal.

„Je to hovadina,“ roztrhal petíciu na kusy. „Zabudni na to. Dohovorím im.“

„Myslíš, že uverím tvojmu teátru?“ Otčenáš sa nasilu zasmial. Aj on sa zdvihol z miesta. „Ty už radšej nič nerob. Vyriešim si to osobne.“

„Vážne mi neveríš?“ spýtal sa Wolf prekvapene. „Ja by som ti fakt...“

Riaditeľ ho mlčky obišiel a zabuchol za sebou dvere.

6. novembra 2016

Simona skúmala svoj zjav v kúpeľňovom zrkadle. Zdvihla sa na špičky, rukami sa oprela o umývadlo. Nahla sa tak, že sa nosom takmer dotýkala svojho obrazu. Rukami si našahovala pokožku na tvári. Mama jej vždy vrela, že sa nemá mračiť, lebo bude mať vrásky. Keby ju videla teraz! Ani stopa po vráskach, napriek veku mala tvár hladkú ako dievčatko. Kedy si prvý raz ľahla pod nôž? Už to bude takmer desať rokov.

Bola zúfalá, lebo práve prekročila štyridsiatku. Všimla si, že manžel sa už na ňu nepozera tak ako predtým. Radšej sa obzeral po mladších. Vedela, že čas sa nedá zastaviť, no chcela ho aspoň spomaliť. Pribrzdiť ho a zostať čo najdlhšie krásna a príťažlivá. Len kvôli svojmu milovanému.

Teraz sa však už nevedela ani poriadne usmiať. Zbavila sa vrások, kožu mala napnutú od ucha k uchu, ale oči prezrádzali všetky trápenia a smútky. Prekonala bolesť a prestala sa báť o to, čo príde. Tak prečo je to späť? Čaká ju ďalšia preplakaná noc?

Zavrtela hlavou, nedopustí to. Otvorila skrinku nad umývadlom a za zrkadlom odkryla skrýšu, kde schovávala svoju najlepšiu kamarátku. Vybrala nádobku od vitamínov pre ženy po menopauze. Pri pohľade na ňu sa uškrnula. Mala štyridsať, keď prestala menštruovať. Irónia osudu. Z nádoby vysypala dve tabletky. Neboli to vitamíny, ale lieky na spanie. Zapila ich vodou z vodovodu. Než skrinku za zrkadlom zasa zavrela, pre istotu vybrala i tretiu tabletku.

Vrátila sa do spálne. Zívala na ňu prázdna pravá strana postele. Zostane prázdna celú noc? Lahla si na svoju stranu a zadžala slzy. Našťastie, lieky zabrali rýchlo, čoskoro zaspała. Nemala však pokojný spánok. Chcela sa zobudiť, no nevládala otvoriť oči. Zdalo sa jej, že sa nad ňou skláňa muž v lyžiarskej maske. Cez priezory masky na ňu hľadeli zlovestné oči. Chcela vykriknúť. Pritlačil jej ruku na ústa, potom ju mocne schmatol. Bránila sa, no muž bol oveľa silnejší. Cítila, ako ju oblieva studený pot. V polospánku bojovala so živou nočnou morou.

Prebudila sa priviazaná k stoličke. V ústach mala natchatú nejakú hnusnú handru. Z neprijemnej chuti sa jej dvíhal žalúdok. Bol to sen v sne? Odrazu jej niekto sňal šatku z tváre. Žmúrila, nevedela si privyknuť na svetlo a prášky na spanie ju načisto otupili. Až po chvíli ju vydesil pár zlovestných očí, ktoré na ňu tupo civeli cez priezory lyžiarskej masky. Pochopila, že sa jej to nesnívalo.

4. novembra 2016

V zadnom salóniku jedného z najstarších podnikov v Bratislave sa tradične v piatok večer schádzala rovnaká spoločnosť: členovia krajského tímu bratislavskej kriminálky. Nepotrebovali špeciálnu príležitosť. Bol to priestor, kam sa každý týždeň po práci chodili spoločne odreagovať. Už pri pive sa pokúšali zhodiť zo seba bremeno služobných záležitostí a prejsť na iné, ľahšie témy, čo sa im však zriedkakedy podarilo. Všetko sa napokon skončilo pri vyšetrovaniach, uzavretých prípadoch a hlavne pri kadejakých pletkách okolo krajského oddelenia.

Najhorúcejšou témou posledných mesiacov bola očakávaná výmena riaditeľa oddelenia, majora Richarda Otčenáša.

Richard prišiel z Košíc a to, že bol východniar, bol v očiach bratislavských policajtov len jeden z jeho nedostatkov. Podriadeným bola proti srsti i jeho prísna povaha zarovno s novými pravidlami, ktoré zavádzal na oddelení. Striktne kontroloval dochádzku, rozšíril povinnú dokumentáciu k spisom a podriadených navyše nútil vyplňať a odovzdávať v termíne všetky papiere. Ani to však nestačilo: zredukoval aj počty ľudí na oddelení a zostávajúcim pridal pracovné zmeny.

Jeho najväčším odporcom na oddelení bol predchodca kapitán Karol Lupták. Bol to dlhoročný abstinent a nezvykol chodiť na piatkové stretnutia vyšetrovateľského tímu, no tentoraz spravil výnimku.

Ani Marek Wolf nezvykol zabíjať voľný čas v spoločnosti kolegov z práce. Keď k nim prichádzal, prekvapil ho Lupták s poldecákom rumu v ruke. Prerušil načatý rozhovor a vykročil mu v ústrety.

„Konečne. Skočím k baru objednať ti voľačo na prípitok. Čo si dáš?“

„Čo to tu stváraš?“ divil sa Wolf.

„Čo by som stváral?“ Karol nechápavo krčil obočie.

„Veď ty nepiješ,“ pripomenul mu Marek.

Lupták sa zatváril pobavene.

„Len symbolicky.“ Vzápätí mu svitlo, že musí čo-to povedať aj na svoju obranu.

„Nie som alkoholik. Viem sa ovládať. Okrem toho, mám na to dobrý dôvod.“

Wolf sa rozhladol okolo seba. S údivom zistil, že sa tu zišli všetci kolegovia. Z opačnej strany miestnosti naňho kývala atraktívna ryšavka, policajná hovorkyňa Denisa Krajčírová.

„Oslavujete?“

„Presne tak,“ prikývol Karol, vyraziac s úsmevom k baru.

„Tak čo ti objednáš? Akoby som nevedel, čo piješ.“

Vtedy sa zdvihla od stola aj kriminalistická psychologička Petra Siváková. Tú v tejto spoločnosti Marek najmenej očakával. Hoci bol piatok večer a vyrazila si s kolegami do zábavného podniku, nezaprela sa a zostala verná konzervatívne oblečeniu, v akom chodievala do práce. Navyše v ruke držala iba pohár minerálky. V súkromí nepohrdla pohárom bieleho vína, ale pred kolegami si to nedovolila.

„Už som si myslela, že neprídeš.“

Wolf pozrel na hodinky. Bolo takmer desať. O tomto čase sa zábava v Starom Meste zvyčajne len rozbiehala.

„Musel som vyvenčiť Fenrira.“

„Hlavne, že si tu,“ usmiala sa.

Mali nestály pracovný vzťah, niekedy vychádzali výborne, inokedy po sebe štekali ako psy z ulice. Mali rôzne názory na niektoré veci, ale hlavne rozdielne povahy. Momentálne sa nachádzali na zmierlivom vrchole sínusoidy. Wolf však stále nechápal, prečo má Petra dnes takú povznesenú náladu.

„Zmeškal som niečo? Koho povýšili?“

Vtom sa vrátil Lupták a podával mu pohárik s whisky.

„Pripime si!“

Pridali sa aj ďalší, vyšetrovatelia Jurčovič a Horváthová i kriminalista Vanek vstali so zdvihnutými pohármi od stola, aby si s nimi štrngli.

„Najprv by som chcel vedieť, čo oslavujeme,“ schladil ich nadšenie Marek.

„No predsa Otčenášov funus,“ vyhlásil Lupták, akoby šlo o samozrejmosť.

„To sme už prebrali,“ začudoval sa Wolf. „Nie je to vôbec také jednoduché.“

„Prebrali sme to aj potom bez teba a našli sme jednoduché riešenie,“ vysvetlila mu Siváková.

„A to je?“

Lupták priniesol hárok papiera plný podpisov.

„Petícia za jeho odvolanie. Keď ju podpíšeme všetci, minister nebude mať na výber.“

„To sa ho fakt chcete až tak veľmi zbaviť?“ zamračil sa Wolf. „Rozmýšľali ste, čo bude potom? A koho nám sem pošlú? Otčenáš nie je až taký zlý. Len aby ste to ešte neľutovali.“

„Nie je až taký zlý?“ zarazila sa Siváková. „Neprinútil ťa chodiť do práce na ôsmu?!“

„A naváľal nám toľko roboty, že by sme potrebovali, aby deň mal štyridsaťosem hodín,“ dodal Jurčovič. „Sotva vidím na dvere pre spisy!“

Wolf nervózne stisol pery.

„Je to stará škola. Ale konečne to u nás funguje.“

„Funguje?“ ohradil sa Lupták, ktorý predtým dočasne zastával pozíciu riaditeľa oddelenia. „Predtým nám bolo lepšie. Je tak?“ Prítomní dvihli poháre a hlasnými pokrikmi dali najavo, že s ním súhlasia.

„Na vaše zdravie!“ Karol prehodil do seba ďalší poldecák a vyzývavo pozrel na Wolfa. „Si jediný, čo si to nemyslí. Tak už tú petíciu konečne podpíš. Sprav to pre ostatných.“

„Nepodpíšem,“ trval na svojom Marek.

„Čo pre teba spravil? Sľúbil ti flek na ministerstve?“ ušti-pačne ho podpichol Vanek, kriminalista s úzkou tvárou a dlhými vlasmi.

Wolf naňho len neľúдне zazrel.

„Karol, môžeš na sekundu? Bude lepšie, keď to preberieme osamote.“

Lupták si nalial ďalšie poldeci, ale Wolf mu pohárik zobral z ruky.

„Počká ťa tu.“

„Sekundičku.“ Karol siahol po pohárikú a vzdorovito ho na dúšok vypil.

„Teraz môžeme ísť.“

„Idem s vami?“ ponúkala sa Siváková.

„Radšej zostaň,“ schladil ju Wolf.

Lupták nasledoval kolegu, ktorý ho vyviedol na ulicu. Wolf si uvedomil, že prešli celé mesiace, odkedy sa takto zoči-voči spolu rozprávali. Kedysi bol Karol jeho najbližší kolega, no rozdelila ich smrť Niny Hanákovej. S atraktívnou rosničkou známou z televízie tvoril Marek istý čas pár, ak sa tak vôbec dala nazvať hra na mačku a myš, ktorú s ním Nina rozohrala. Jej vražda ním zamávala, a nielen preto, že bol spočiatku hlavným podozrivým. Keď si očistil meno, rozhodol sa odhaliť jej vraha. Zašiel tak ďaleko, že ho to takmer stálo miesto v policajnom zbore. Lupták vtedy ponúkol ministrom v záujme záchrany kolegu vlastnú stoličku. To sa však Wolf doposiaľ nedozvedel.

„Prečo si to nechcel riešiť pred ostatnými? Bojíš sa, že ťa väčšina prevalcuje?“ prerušil ticho Karol.

Marek si ho premeral. Nevedel si zvyknúť na suverénneho Karola, ktorého vždy poznal len ako zdvorilého a skôr utiahnutého vyšetrovateľa.

„Koľko si toho vypil?“

„Dva poldecáky. Nie je to jedno?“ mávol Lupták rukou. „Hovorím, že nie som alkoholik. To, že som si dal dnes, neznamená, že si dám aj zajtra. Povieš mi už konečne, prečo tak túžiš po Otčenášovom šéfovaní?“

„Nevravím, že mi prirástol k srdcu,“ tvrdil Wolf. „No akú máš alternatívu? Kto príde po ňom?“

„Ty!“

„Ja to predsa nechcem!“ rázne odvetil Marek. „Vyhovuje mi, že nikoho neriadim.“

Lupták zaváhal. Prešliapol z nohy na nohu a odvrátil pohľad.

„V takom prípade by som možno mohol dostať druhú šancu...“

„Karol, šéfovanie nemáš v krvi,“ pripomenul mu Wolf. „Ty nemôžeš byť šéf. Sám si sa o tom mohol presvedčiť. Nestlačilo ti?“

„Teraz by to bolo iné, všetci by ma počúvali. Otčenáša neznášajú. Keď ho spakujem nazad na východ, budem hrдина oddelenia, nechápeš?“

Marek sa uškrnul. Neveril vlastným ušiam.

„Toto je tvoj plán? Chceš z toho vytĺcť povýšenie?“

„Tebe sa to nepáči?“

„Správaš sa ako hlupák. Myslíš, že by tá druhá šanca, o ktorej tak snívaš, dopadla inak? Všetci vedia, že si mäkký. Preto ťa chcú za šéfa. Týždeň po Richardovom odchode by ti skákali po hlave. Boli by sme tam, kde predtým.“ Wolf sa odmlčal. „Na tvojom mieste by som sa sústredil na to, v čom si dobrý. Alebo skôr v čom si bol dobrý.“

Karol naňho nevraživo zazrel.

„Ako to myslíš?“

No aj Marek mal už toho dosť.

„Mesiace sedíš na jednom prípade. Bez podozrivých a bez dôkazov. Keby si sa sústredil na vyšetrovanie, možno by si s tým konečne aj pohol.“

„Takže podľa teba som neschopný šéf i nemožný vyšetrovateľ?“ vyprskol Lupták nasrdene.

„Tak som to nepovedal, počúvaš ma vôbec?“

„Načo ťa mám počúvať? Pre teba som padol do sračiek! Pchal si nos do vyšetrovania Nininej smrti. Nedám sa poučovať od človeka, čo mi dodrbal život!“

Karol mal v živote neporiadok na pracovisku i v súkromí. Mesiace v ňom bublal hnev, no alkohol mu dodal odvahy a v rozčúlení to zo seba vykričal až teraz.

Wolf sa odmlčal. O udalostiach, ktoré predchádzali Karolovmu odvolaniu z pozície riaditeľa, sa nikdy nerozprávali.

„Ak si so mnou chceš podebatovať o tomto, príď za mnou, keď budeš triezvy.“

Zvrtol sa a priam vybehol naspäť do salónika k ostatným.

„Zbabelec,“ precedil Lupták pomedzi zuby, skôr než za ním zakričal: „Radšej vypadni, zaobídeme sa aj bez tvojho podpisu.“

6. novembra 2016

Simona sa pomaly preberala. Do reality ju rýchlo vrátila strašidelná bolesť, ktorá ju pred časom pripravila o vedomie. Pripomenula jej všetko, čo sa dovtedy stalo. Prášky na spanie. Hrozivý sen. Muž v lyžiarskej maske. Hrozivé oči sršiace nenávisťou a hnevom. Večer vo vlastnej posteli. Prebudenie v zajatí a hodiny strachu a múk.

Pokúšala sa otvoriť oči, no mala ich stále zaviazané. Je ešte noc alebo už ráno? Ako dlho vlastne bola mimo svojho bytu?

Svetlo žiarovky presvitajúce spod tmavej šatky nejasne naznačovalo, že sa nachádza v akejsi garáži. Zatajila dych, započúvala sa do ticha. Je nebudaj sama? Kričala by o pomoc, no hlboko v ústach mala natlačenú špinavú handru, z ktorej ju napínalo na vracanie. Pokúsila sa pohnúť. No sotva zatriasla stoličkou, ku ktorej bola pripútaná rukami aj nohami. Na viacerých miestach tela sa stupňovala bolesť, ale nikto ju ani neudrel, ani na ňu neziapal. Pravdepodobne zostala naozaj sama.

Skrsla v nej iskierka nádeje. Musí sa aspoň pokúsiť. Pomykala zápästiami, nehľadiac na boľavé ruky. Vtom sa zapotácala na stoličke a spolu s ňou sa prekoprcala na dlážku. Našťastie si neudrela hlavu, schytalo to však rameno. Pri páde sa odlomila rozkývaná opierka, o ktorú mala privia-

zané ruky. Bleskovo si z očí strhla šatku. Pokúšala sa oslobodiť aj ústa, no uzol na látke, čo sa jej zarezávala do kútikov, bol príliš pevný. Jednou rukou to nezvládne.

Skúsila uvoľniť aj druhú, no pri pohľade na vlastné dlane div znova neupadla do kómy. Voľné rameno vztýčila pred tvár a s úžasom hľadela na zaschnutú krv na ranách, ktoré zostali na prstoch po vytrhaných nechtoch. Celým telom jej vibrovala ukrutná bolesť. O koľko nechtov prišla? Trhal ich zaradom.

Zakaždým vyčkal, kým prestane kričať. Na moment jej poskytol nádej, že viac nebude trhať, už mu stačilo. Nato vykmasol ďalší. Každý ju bolel väčšmi ako ten predchádzajúci a jej trýzniteľ sa z toho priam rozplýval od slasti. Prestal, až keď stratila vedomie.

Spomenula si na nôž, pohľad jej skĺzol na nohy. Ešte vždy ho mala zabodnutý v stehne. Je možné, že ho takmer necítila? Ani táto hrôza však z nej nevydrala výkrik. Iba ňou prudko šklblo, pričom si oslobodila druhú ruku. Vytiahla nôž zo stehna. Vyšmykol sa jej spomedzi roztrásených prstov a dopadol na dlážku. Z rany sa vzápätí vyvalil prúd krvi. Všetky sily sústredila na to, aby si zachovala chladnú hlavu. Je sama, má šancu na útek. Podarilo sa jej uvoľniť aj pripútané členky a pokúsila sa postaviť. Nešlo to, bola prislabá, nohy ju neposlúchali. Aj hlava sa jej motala. Prehnala to s práškami na spanie, nemala si zobrať rovno tri. Nebyť toho, možno by sa prebrala, keď sa zjavil nad posteľou muž v maske. Možno by sa vedela i ubrániť.

Odplazila sa ku schodisku, zanechávajúc za sebou krvavú šmuhu. Zdvihla pohľad k domovým dverám. V takomto stave sa k nim nedostane. Poobzerala sa okolo seba a nakoniec sa zamerala na bránu do garáže. Preplazila sa k nej na opačný koniec miestnosti, strácajúc čoraz viac krvi. Horko-ťažko sa vzpriamila z podlahy k tlačidlu, ktorým sa brá-

na otvárala. Zdalo sa, že je mimo jej dosahu. Keď sa jej ho s nadľudským vypätím podarilo stlačiť, otvorili sa dvere do pivnice.

7. novembra 2016

Dvere na zasadačke sa rozleteli, akoby dnu vrazila zásahová jednotka. Všetci prítomní otočili hlavy. Očakávali, že sa vo dverách objaví riaditeľ Otčenáš, ktorý ich zvolal na poradu. Namiesto neho tam však stál Marek Wolf. Jastril nahnevaným pohľadom, kým mu zrak nepadol na kolegu Karola Luptáka. Ryšavý vyšetrovateľ sedel ďaleko od dverí a ako jediný sa neobzrel, akoby sa bál upútať na seba pozornosť.

Wolf vykročil priamo k nemu.

„Poď von!“ vyzval ho tónom muža, čo chce krčmovú roztržku vybaviť ručne a stručne rovno na ulici.

Lupták sa obzeral okolo seba. Zjavne sa bál, že nesprávnou reakciou stratí rešpekt svojich stúpencov. Neisto si odkašľal.

„Čo potrebuješ?“

„Niečo si vysvetliť.“

„Nepočká to?“ Lupták sa znova poobzeral vôkol seba. „O chvíľu je porada.“

„Bude to len minútka,“ ubezpečil ho Wolf.

„Nedá sa to vybaviť tu?“

Marek naňho iba veľavravne pozrel.

Lupták napokon poslúchol a vstal. Wolf nebol muž, ktorému by si dovolil protirečiť, a už vôbec nie v takejto situácii. Niekedy si pripadal ako jeho dvojička z nepodarenej komédie so Schwarzeneggerom a DeVitom. Hoci Wolf nebol kulturista, bol viac než o hlavu vyšší. Bol dobre stavaný,

zatiaľ čo Karol vyzeral ako tuctový chlapík po štyridsiatke s pokročilými kútmami a neprehliadnuteľným náznakom bruška.

Vyšli na chodbu. Lupták pre istotu za sebou zavrel dvere, lebo rátal s protestmi svojich kumpánov.

Wolf bol nahnevaný, no zjavne mu nebolo do kriku. Narátal v mysli do päť, než sa ozval.

„Prečo si to spravil?“

Karolovi bolo jasné, že ide o petíciu proti súčasnému riaditeľovi.

„Nikto ho tu nechce, preto...“

„Preto si sfalšoval môj podpis?“

„O čom to rozprávaš?“ nechápavo sa zatváril Karol.

„Len sa nerob!“ neveril mu Wolf. „Je mi jasné, že si to bol ty.“

„Nebol.“

„Neser ma! Mával si mi s tou petíciou pred očami. Tvrdil si, že je to moja povinnosť.“

„A na tom trvám. Je to povinnosť voči tímu, voči tvojim ľuďom a kolegom,“ skúšal seabedomo zakontrovať Karol. „Ale nepodpísal by som sa za teba.“

Marek len pokrútil hlavou. Zjavne mu to bolo ľahostajné, jeho bývalý kamarát aj tak stratil uňho všetok cveng. Najmä po tejto kravine so sprostou petíciou. Karol nebol typ človeka, ktorý by šiel proti nadriadenému, aj keby s ním nebol spokojný. Jeho motiváciou bolo poranené ego, ustavične ubíjané pocitom vlastného zlyhania.

Do ich rozhovoru vpadol riaditeľ, ktorý sa náhle objavil na chodbe a ponáhlal sa do zasadačky.

„Páni, ráčte ma nasledovať,“ premeral si oboch prísny pohľadom. „Čaká nás dôležitá porada.“